

No comment - TGM: Ha ez nem nemzeti gyász, akkor ez nem valódi nemzet

2013 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Ártatlan honfitársainkat mészárolták le – köztük egy kisgyereket – azért, mert azok, akik; mert sötétebb a b?rük színe; mert viselik az évszázados kirekesztettség és kiátkozottság terheit; mert – dönt?en rajtuk kívül álló okokból –

koldusszegények.

Mert emberek. Ha ez közösség – ebben némi joggal kételkedhetünk, de ha mégis –, akkor ez valamennyiünk gyásza. Ha nem, akkor ez nem valódi ország, nem valódi nemzet.

A *Spiegel* munkatársa, a kit?n? Keno Verseck fölrója nekünk – magyarországi fehéreknek –, hogy nem tanúsítottunk együttérzést, de talán még érdekl?dést se nagyon a „romagyilkosságok” munkacímen ismert neonáci merényletsorozat áldozatai iránt. Maga az ügyészi vizsgálat, majd az elhúzódoó bírósági tárgyalás se nagyon t?nt föl a magyarországi nyilvánosságnak; *egyetlen* ismert magyar újságíró, Vágvölgyi B. András követi rendszeresen a büntet?eljárást. Fölháborodásról, tiltakozásról, részvétr?l nem nagyon kaptunk hírt.

Még az az aggasztó tény se zaklatta föl a kedélyeket, hogy hazánkban megjelent a *terrorizmus*.

Persze nem a zsarnoköl? terrorizmus, amelyet a görög-római-reneszánsz (és persze a jezsuita) hagyományban még becsültek, hanem a leggyöngébbek ellen irányuló – ez esetben fajgy?löl?, náci – politikai gyilkosságsorozat. Az egyik „epizód”, amelyben a terroristák által fölgújtott házból menekül? apát és kisfiát hidegvérrel lepuffantották, még a legjegesebb és legkeményebb szíveket is meg kellett volna hogy mozgassa: bizonyára sokan fakadtak sírva, és átkozták ezt a nyomorult, barom életet. Nem kételkedem benne, hogy így volt. Volt bánat, volt megdöbbenés – ennek a nyomain azóta elhalványultak. A magyar állam mindenféle világnézeti árnyalatú vezet?i – hiszen (elvileg) az ún. képviseleti demokráciában az országházi ellenzék is az állam része, vezet?i az állam vezet?i: az állam nemcsak a kormányból áll – csak ímmel-ámmal, összeharapott szájjal morogtak ezt-azt. Biztosan el? lehet ásni idézeteket az archívumból, de a nemzeti emlékezet nem ?riz megrendít?, katartikus szónoki teljesítményeket.

Mindez tagadhatatlan.

Nem ment?körülmény, csak részleges magyarázat a hazai társadalom mérhetetlen borúlátása, reménytelensége, elkeseredése. Hallgatólag föltételezik (nem is biztos, hogy igaz): olyan elterjedt és er?s a rasszizmus, hogy roma áldozatok esetén még az ilyenkor természetes gyászra, megrendülésre, haragra se számíthatunk. Jobb nem ingerelni a vadállatot: a cigánygy?löletet. Mert még kiderülhet, hogy a sorozatgyilkosok számíthatnak némi szimpátiára.

Az internetes forgalomban (és sajnos a „jobbközép” sajtóban is) leginkább a felel?sség elhárítását szolgáló híresztelések domináltak: különféle spekulációk „a titkosszolgálati szárlól”; mintha titkos ügynökök esetleges „érintettsége” enyhítené a merényletsorozat súlyosságát – holott persze fokozza.

Az összkép szálnalmas.

Ellenem fogják vetni, hogy fajgy?lölet másutt is van. Ez igaz. De nem tudom, ennek miért kellene vigasztalnia bennünket.

Ártatlan honfitársainkat mészárolták le – köztük egy kisgyereket – azért, mert azok, akik; mert sötétebb a b?rük színe; mert viselik az évszázados kirekesztettség és kiátkozottság terheit; mert – dönt?en rajtuk kívül álló okokból – koldusszegények. Mert emberek.

Mert emberek. Meg lehet ?ket ölni. Vadászni lehet rájuk. A vadásznak fegyvere van, a vadnak nincs. Akire vadásznak, azt megfosztják az ember rangjától. Ott hasal a vadász a sötétben, s várja, hogy l?távolba érjen a vad. Csakhogy a vad nem vad. A célpont nem fölfegyverzett ellenség. Hanem a vadász embertársa, felebarátja, akit minden ?si törvény, minden vallás és minden erkölcsan szerint tilos – különösen lesb?l – megölnie. Ha mégis megteszi, akkor azoknak, akik tudnak err?l, irtózatot kell érezniük és megrendülést.

Ezt csak akkor nem érzik, ha az áldozatot nem tartják embernek. Ez a rasszizmus lényege.

Azokkal most nem vitatkozunk, akik a romákat nem tartják embernek. Azokkal se, akik az üldözés el?l menekül?ket nem befogadni szeretnék, hanem elkergetni. Azokkal se, akik sürgetnék az öregeket, hogy dögöljenek meg végre. Azokkal se, akiknek hosszú a listájuk a kiirtandókról, azokkal se, akiknek rövidebb. Most csak hangot adunk annak a szerény nézetünknek, hogy ezek a tisztelt felebarátaink tévednek. Csalatkoznak. Érveinket máskorra halasztjuk, mert föltételezzük, hogy olvasóink ebben az egyszer? tételben egyetértének velünk, s most – kivételesen – csak az egyetért?khöz szólunk, akik hitünk szerint sokan vannak, akkor is, ha még hallgatnak. Csakugyan elég egyszer?, hogy föltételezzük: fölhatalmazás nélküli magánembereknek nem szabad más, ártatlan magánembereket meggyilkolniuk azért, mert ez utóbbiak egy számukra kevésbé rokonszenves csoporthoz tartoznak a sors végzéséb?l. (E sorok írója a fölhatalmazással rendelke? személy – a hóhér – *idevágó* tevékenységét se helyesli, de ezt a vitát is máskorra halasztjuk. A védtelen városok bombázását – Drezda, Hiroshima – se vesszük tudomásul. A lombtalanító Agent Orange vietnami parasztok százezreit mérgezte meg: ezt se. Folytathatnánk, de olvasóink ért bennünket.)

Ha 1941-ben lett volna közvélemény-kutatás Németországban, Ausztriában, Magyarországon, s megkérdezik: „helyesli-e ön, hogy ártatlan kisgyerekeket mérgezgázzal elpusztítsanak?” – a többség természetesen NEMmel felelt volna. De akkor nem kérdezte senki, kés?bb pedig a kérdés szemrehányásnak tetszett. Márpedig a szemrehányásra mindig harag a válasz. S ez a harag, az önigazoló düh igazolja ártatlan gyerekek százezreinek meggyilkolását is.

Az az állítás téves, amely szerint *Magyarországon fasizmus van*. De – hála a zseniális magyar nyelvnek – az viszont helytálló, hogy *Magyarországon van fasizmus*. Ez nem amiatt van, mert van néhány félrevezetett, egyensúlyát vesztett, megtévedt ember (?k másképp ugyan, de szintén rászolgáltak részvételükre, mint mindenki, aki b?nt követett el, és kegyetlenül b?nh?dik); egészséges társadalomban az ilyen ember is megigazulhat, meggyógyulhat és – majd – vigasztalódhat; hanem amiatt, mert közösségünk nem tudta kifejezni irtózatát, töredelmét és szeretetét.

Mert csak ez segíthet: az indokolt lelkiismeret-furdalás, a b?nbánat és a megbántott, megalázott és megrémített roma atyáinkiai, roma fivéreink és n?véreink iránti – kifogás és föltétel nélküli – szeretet. És a gyász.

Ha ez közösség – ebben némi joggal kételkedhetünk, de ha mégis –, akkor ez valamennyiünk gyásza. Ha nem, akkor ez nem valódi ország, nem valódi nemzet.

Sokan közülünk azért nem szólaltak meg, mert nem hitték volna, hogy ártatlan honfitársaink, felebarátaink meggyilkolását más honfitársaink és felebarátaink könnyen fogadhatják. Ez talán könnyelm?ség volt. Bocsánatot kérünk.

Magától értet?dik, magától kellene értet?dnie, hogy a fajgy?löletet nem lehet és nem szabad elnézni és mentegetni. De ha ez mégse közhely, akkor nem baj, ha tízezredszer is elmondjuk.

Most azonban nem a fölhívások és intelmek ideje van, hanem a gyászé. A nemzeti gyászé.

Tamás Gáspár Miklós - hvg.hu

Ajánló